

СЛАЂАНА СТОШИЋ

ВРЕМЕ СВИЛЕНИХ ЧАРАПА

ПЕСМЕ

Plovdiv - Bulgaria

2019

Книгата: ВРЕМЕ СВИЛЕНИХ ЧАРАПА
Авторът: СЛАЂАНА СТОШИЋ
Художествено Оформление на корицата:
Ноуреддине Ел Вади
Набор и техническа подготовка: Махмуд Антар
Първо издание: 2019г.
ISBN : 978-619-91054-0-3

ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ

Тази книга се продава, при условие, че няма било чрез търговия или другояче, да се заема, препродава или разпространява по друг начин и без предварително съгласие на издателя или автора във форма и подвързия, различни от тези, в които е публикувана.

Идеите и мненията, включени в тази книга, отразяват възгледите на автора и не се очаква да се съобразяват с принципите на издателство „Алдарауиш“ за разпространение и превод

**ИЗДАТЕЛСТВО АЛДАРАУИШ ЗА
РАЗПРОСТРАНЕНИЕ И ПРЕВОД
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ - ПЛОВДИВ**

دار الدراويش
DAR ALDARAWESH

Plovdiv - Bulgaria

2019

СЛАЂАНА СТОШИЋ

ВРЕМЕ СВИЛЕНИХ ЧАРАПА

ПЕСМЕ

دار الدراويش
DAR ALDARAWESH

Plovdiv - Bulgaria

2019

**И на крају схватимо
да је наш кофер пун
само онога што смо преживели**

СНАЖНА ЕМОЦИЈА

И мој пут се види кад погледам иза
с вечери док клизи месец пун и бео
за брдо у крило оближњих равница
лавеж паса тера у лет шаку птица.

Мој свет је идила кикот ту и тамо
тије сете талас у косама виле
и гнезда на ветру, санке, кочијаше
орачева песма, и вино, и снаше.

Са оком стрељача тражим исту звезду
док црвеним шалом машем у даљине
испод грудве чујем како црв се смеје
шапат га отера, шапат који греје.

Ти оста да сијаш и вечан и бео
душу док ми ломе и ноге и руке
у црвеном капућу не видех ти стопе
само дах осећам, снегови се топе.

Крв наша црвена састала се није
ни јутром, ни даном, нити ситним мраком
гране повијене под теретом копе
чекају да сунце зрацима оснопе.

Хрт је живот цео, листа и галеба
беле ноћи моје што тршње сневају
кроз магле вечерње у санак утавни
оклизнух се с тобом у небеској равни.

Севни опет у свом моћном шапутању
бурна силна моја, о, прошла времена
највише до сада постала сам своја
пут до куће присут привидом од сена.

И мој стас се диже у две руке мушке
корморани дивљи крик и црна крила
зрак среће обасја мене потрбушке
неко јак ми рече: Где си до сад била.

Баш се њему надам, на прозору чекам
у трен магновења даље од почетка
њему што га волим и без загрљаја...
Мој корак. И разум. И љубав без краја.

КАДА ПЕГЛАШ СТВАРНОСТ

Можда је штит, да би био мит
Обуздање греха с овај земни свет
Преблизу уз ватру, с бојазни не стој.
Босоног не клечи, срамотом ометен.
Руке допуст траже, узде отргнуше.
И копац кобилу укопа у коб.
Круницу од злата гаврану даваше,
ти на место краља, постао си роб.
А меснат си жив, борцем себе зовеш.
Кошуљу док цепаш, кунеш се у руб.
Зар да концем слабирм штепаш стари шнит?
Игла без ушију? Зар та може шит'?
У последњем часу мож' да порумениш
свестан неравнина, нагона, урока.
Старост изабери, ћути, казну плати.
Анђели на небу већ ходаху боси.
Ти на земљи одвећ, кажњен, пеглаш стварност
лежећи сред легла змија. Или жена.
Раскопчан до паса, шлиц не раскопчаваш,
кожа овиснута, страст тражи да мреш.
Вулкан се не гаси пљувачком, нег' ватром
и како ћеш спознат' до небеса лет.
Лепоте живота дугујеш екстази.
Слепче, шкртцу, бленто, еј, био си слеп.

ПОДСТИЦАЈ

Рекла сам, певај
али из твојих уста
гласа нема,
миришеш на цигарете
и блуд, на зној и
алкохол.
Не мариш за
поетику, естетику
водиш живот ил'
он води тебе.
Куд?..

Ципеле без пертле
носиш,
и говориш
да је судбина курва
стара, и офуцана..
Ђаво те однео
моји су стихови
нови, као и снови
удахни небо
миришу звезде.

Дошло ми је да те
обришем, али нећу
позајмићу ти део

своје среће, онако
ко пелцер.

А ти уместо жила
крв пустио
преш'о границу и
угануо средњи прст.

Ја певам таквима
вадим глас из утробе
и сејем да се гробља
расцветају у шарено.

Желим да те спасим!
Хајде да се вечерас
убијемо од певања
заједно, ти и ја.

СТРАНАЦ

Самоћа ме гутала тих дана
досада изједала.
Реших да одем на пут до мора
да се сакријем ко мајци уз скут.
Купим карту повратну и кренем.
Чекајући воз на перону
угледах те зелене очи.
Шта да кажем.
Прокоцкала сам се за све паре.
Језик свилен у задњем вагону
прелиставао ме целу ноћ.
Ма ко је мислио о греху.
Слатко је то биће.
Бледо лице дана у ноћи хијене
и буђење.
Сишао је негде у Бару
чекала га је девојка
у хањини боје мандарина.
А ја, продужила до следеће станице
без ружа, нит срећна, нит тужна.
Поспана, мало рашчупана
преспавала сам дан.
Навечер шетала боса
песак међ прстима голица
мисли отупеле моћ разума
и душа нешто ми копни.

Странац с леђа обгрли ме
рукама лахора, испод груди, и
скрши очњаке предходних лавова.
Заклони ме телом, у срце ме дирну
окрете к себи, ту на месечину.
Море у очима, и небо, и једра
руке што ме држе, Боже, која срећа.
Шетали смо ћутећи
моје надахнуће.
Са стене високе слушали таласе
хорди у мрак смејали се гласно.
Стрела љута пробола му срце
можда као мени.
Зато море пени, туче, арлауче.
Бисерна зора нежно ме пробуди
питањем које одговоре да.
Ако кап росе може да преживи јутро
и странац може бити моје надахнуће.

НИЗ РЕКУ

Ајд дођи низ реку
црвен дан усијан
вришти име твоје.

Ајд дођи низ реку
две капи помешај
ружичасте боје.

Колена ко бакар
сјаје шаљу даље
преко грана смреке.

Ајд дођи низ реку
груд'ма лахор буди
на голоме телу
простри срму белу.

Низ бутине сиђи
и после отиђи.

Свици и видици
за тобом ће ићи.

Остави тишину
ту на месечину
да клечи у песку.

Моји ће погледи
за тобом да лете
као силуете.

Ајд дођи низ реку
ионак ће талас
трагове да брише
сам' ће да остане
љубав међ прстима
да голица кад ми
теб' не буде више.

ВОЛИМ ТЕ

Две речи
загрљене
милују се

не дају сновима
да залутају

Испод покривача
ушушкани
у соби миришу
на цвет

Говорим ти
иза леђа
додиром

узвраћаш ми
уздахом

Волим те
за
лаку ноћ.

КЉУЧ

Сенка очаја својим рукама
стеже ми грло, гушим се.
Горчина у устима једе ме до изнутра.
Борим се сама са собом.
Претурам ћошкове собе
фијоке старог креденца отварам
гледам иза завесе, испод кревета
паучина оплела попут завесе
у тамном ћошку собе
стоје неке старе ствари и кофер.
Тај кључ од успомена тражим сад
да удахнем и преживим овај дан
одслушам стару плочу
прелистам књигу поклон драг
у њој пресован цвет
да помиришем.
Писма плава, црвена, врела
пуна љубави наше, још слова вриште
у мени.
Давно све беше, дошло је време безнађа.
У углу собе скупила сам се
уморна од тражења руке за спас.
Шкрипи под, улази Он, пружа ми руку
ту се крио кључ, у његовом длану.

У ПОВЕРЕЊУ

Знаш Ана
нисам ти рекла
нешто важно
о себи.
Волим момке
који када се љубе
држе дуке
у џепове
то је посебна врста
самопоуздања,
или они који
пројуре
бржи од ветра
пут беле линије
Бајкери...
који носе
кациге, и
не видим им
лице...

Волим те луде
момке
да зауставим
негде крај пута
или код светлеће
рекламе...

због једног
пољупца

Знаш Ана,
испод ове коже
куца срце
девојке, која
воли момке
на ивици живота
и смрти.

ЖИГ

А ја сам ти само
оком намигнула
дугу косу пустила
и пошао си за мном
кроз ноћ...

расковча се хаљина
пуче белина мојих
недара
на месечини...

Уснама од меда
жигосао си ме.
Заувек!

ВОЛИ МЕ

Воли ме царски,
бански
сада
ван закона
онак' љубавски.

Ван временски
наменски
смело
величанствено
сјајно
бајно
весело.

Не, само немој трајно
и ћути.
О љубави се не говори!

Само ме љуби
ко да сам прва
и последња
твоја.

ЗИМСКИ РЕФРЕНИ

Као талас пенушава
иста овде
иста тамо
и на сваком другом
крају и почетку...

и помисао на Име леди
и хлади
и бело одзвања...

Планета бела, бео сан
у белини поледа
сакрила ме

Понавља се као песма
плеше сама
свечана
задихана..
у хаљини од сребра
са белим рефреном.

РАСЦЕП

Душа није ходник да сеташ по њему,
ни срце цивилук, кад дођеш из смене
да окачиш капут и ништа не мариш.

Соба није место где нам стоји кревет
и ормар за твоје испеглане ствари.

Ни тераса наша више нема смисла
и цвеће нам давно не мирисе јасно.

Дај, отвори прозор, да љубав изађе
бајата и трула, као јесење, бело, осушено грожђе.

Пукли смо одавно у тој нашој кући,
само зарад људи, седимо ко авет.

Фолирамо живот и лажемо људе, понајвише себе,
заборависмо да пред Богом, ми дали смо завет!
Тишина све тиша, нико не одлази,
свако неког чека, само да је први.
И све док то траје, све у нама бесни
све се више тресе и руши и мрви.

Зато идем прва, да олакшам ствари!
Па нека сам слаба, па нека сам луда.
Знамо ми обоје, пукли смо одавно,
као трула грана, покрај њивског пута!

ЈЕДНА ЈЕДИНА

Улицом шетала је пса
сама
док нису дошли
цигани

пошла је са њима
она и њен пас.

Гази јесен рана
хладни дани сиви
висока од радости
плесала је на
киши...

гледао сам је ,и
упијао као свежу
крв
око кукова још
тражим
своје очи...

трепере чаробне
визије

загосподарила душом
слободна

слеп за друге
живим

просипам семе
ружа јесењих
да никну кораци
ако затреба да се вратим
Ја не бих умео
Ја не бих знао
Ја не пристајем

Стресе се лист
и од гране отргне
ја од ње не могу!

Била и остала
Једна Једина.

МАГИЈА ИСПОД ДУГЕ

У вис поглед оде према палети боја
на небу, у тренутку, разли све моје
жеље, шарени лук, у памук, у вис.

Испод окука, у чезе возе ме анђели
са букетом цвећа у рукама...

Нек ме не испушта из руку срећа
и све дугине нијансе нека су моје
тајне шансе, нек сијам док ме живот
преко колена превија, као мелем, као
љубавница неба звезданог.

Нек ме заврти точак среће до смрти
Ти, спотакни се о моје беле груди
Соколе, заспимо пијани без вина
од љубави...и одвешћу те до висина
одакле се не силази, знаш, ја

испод дуге сам рођена,
поред воде и песка, где се тешко
пролази, много је времена прошло
док нисам проходала, сама.

Сада знам, љубав је кратка

Глад за њом дуга.

Заплеши бајку на варку

свуци се преда мном

да прославимо срећу

магичну.

ОДРАСТАЊЕ

Из исте кашике
није исти укус
отрова и меда.
Пола мене остало је
пола отишло даље.
Одрастање
на стакленом столу
штикла једна остала је
друга ципела
без штикле
на пању дрема.
Спавам колико да
сан заварам
између два ништавила
трчим боса
расадником
и гране младе
ломим.
Изненади ме гром
из неба ведра
шкрипа гума
на асфалту
пробудила ме.
Плакала сам
ко онда када сам
се родила

плач чује
само моја мати
и пас.
На прозору
су процетале
девојачке сузе
Шарени лептир
спустио се
на мој нос.
Одрастање
још траје.

ЃОН

Nagazi ovaj zivot
celim stopalom
da odjekuje...

uzdignute glave
koračaj, tako
da te se ne plaše, i
da se ti ne plašiš
njih...

I dok hodaš
kroz plot
lajaće psi...
а људе
које сретнеш
поздрави и
заборави...

то су само
пролазници

Образ чист, и
јак ђон
баца свет пред
твоја колена...

док остали застају
као балерине, не
окрећи се..далеко
су иза тебе...
тамо им је место,а Ти
родио си се сам.

Нагази војнички
нек' живот твој
осети јак ђон.

КАКО ТО

Како то да ноћ
коју провесмо заједно
теби хир, мени немир
за живот цео.

Плес у огњу
сам пробала.

Хеј, куда си отишао
са мојим додирима
и којој сад ватру
гасиш?

Оставио си ме
испод леда, ока.

Душу грејем
на пламичку
страсти, која
тиња.

У тачку на зиду собе
пиљим замишљена, и
постељину од бисера
не пресвлачим,
још све мирише
на тебе.

Издао си ме, и
нема смисла да
се свлачим у бело
од бега црнога

Сад кад нисам
ничија
нећу бити свачија.
Ти Сунце моје
велико
кажи ми, како
да се одржим
у својој приридној
величини у мраку,
кад моја љубав сија
искреношћу бескраја
јака, и од смрти јача.
Како то, да ноћ
коју провесмо заједно
преживим.

**На металноплавој свили ноћног неба
насликала сам птицу у лету.
Још једна звезда падалица...**

ЗНАМ ЈЕ ЈА

Погледај како се купа у муљу
дружи са незнанцима песницима
види је, најзад изашла на сунце
С ким је, ма лако је њој.
Пре неки дан прође на црвено
умало да ме прегази.
А ко зна, можда и жури?
Ја сам јој прва комшиница
никада ме на кафу није позвала
јави се климањем главе, кад ме сретне.
И не виђам је пешке, сем када шета пса.
Слуша музику која грми једне вечери
друге, оперу, треће ништа, тишина.
Плеше сама по соби и не спушта ролетне
замисли, она нема чак ни завесе.
Лења је, умишљна и откачена жена.
Видех је испред цркве и како улази
са марамом на глави и наочарима тамним.
Ко зна шта Богу згрешила?
Зимус је очистила снег и пред мојом капијом
ја то никада не бих, свађали смо се до јутра
мој муж и ја, изиграва добрицу, а зло је.
Пљунула ме у лице, када сам јој споменула сина
у контексту да личи на мајку, па шта.
Шта ћу кад јој мужа нисам упознала.
Гледам како посматра небо сатима ноћу

са терасе, шта има горе сем звезда.
И баш ме занима одакле јој новац за ауто
и све оне fine ствари...и књиге.
Устаје у пет, упали мотор и врати се
да попије кафу уз цигарету.
Намерно она све то из љубоморе, жели
да ме пробуди, ма криво јој, ја не радим.
Истресла сам пепељару и њено двориште
очистила ј, и види кучке, после две године,
видим измет мачке на својој тераси, то је њено дело.
Не, није ко ја, после смрти мужа, носи бело
које непоштовање, сигурно неког има
Али кога, живи сама поред мене већ десет година
Никако да је упознам, а знам је.

ВЕЋ ДУГО СПАВА САМ

Његова соба је мирисала на парфем
моје чуло мириса се будило када отворим врата
и сваки пут као да је први, мени посебан
држао је ролетне спуштене на пола, због комшинице
преко пута, која га хтела.
Завесе су мирисале на свежину и омекшивач.
Не волим увек његову педантност, ја сам често
несређена, сем када вежбавам ходање у црним ципелама
ил када пробам хаљину црвену, Виктор Иго комбинација.
Он скидао би прстен и сат, док смо се љубили
нежан и опрезан, волео ме је, у време
када је љубав била на распродаји.
Никада нисам питала зашто живи сам,
али из очију све сам читала.
Допадала ми се његова љубазност, и глас
на телефону, да Слађана, ту сам, за тебе.
Изазивао је у мени поштовање, и све
у вези мене му је било важно, дизао ме је
када сам падала, говорећи можеш ти то.
Знам да ме је знао, дуго смо само причали
док нисам ни слутила, да ћемо бити више
од пријатељства, и пријао ми је његов глас.
Као и његов стил облачења и свлачења
Боје које је носио говориле су о ватри
споља, и дубоке туге изнутра.
У плакару кошуље опегане, уредно поређане

по бојама и дужини рукава, и све то
мењао са променом годишњих доба.
Не сећам се разлога зашто смо се растали
ја никада нисам ноћила у његовом кревету
некако ми је боло очи удубљење на душеку
са стране десне, види се, већ дуго спава сам.

ОДРАСТАЊЕ

Из исте кашике
није исти укус
отрова и меда.
Пола мене остало је
пола отишло даље.
Одрастање
на стакленом столу
штикла једна остала је
друга ципела
без штикле
на пању дрема.
Спавам колико да
сан заварам
између два ништавила
трчим боса
расадником
и гране младе
ломим.
Изненади ме гром
из неба ведра
шкрипа гума
на асфалту
пробудила ме.
Плакала сам
ко онда када сам
се родила

плач чује
само моја мати
и пас.
На прозору
су процетале
девојачке сузе
Шарени лептир
спустио се
на мој нос.
Одрастање
још траје.

ОДА ЉУБАВИ

Нагнута над собом
додирујем себе.
И сагнуте главе
ја до неба стижем.
И пружених руку
ја понизна нисам.
Свако слово своје
ја за тебе пишем.

Љубављу се купам,
осмехом се бришем!

НА ГРУДИМА ЖЕНЕ

Удолицом капну роса сјајна
између два брега од белутка.
Споје неспојене
вреају у пару
ал се не сусрећу.
Диркама се плазе
безобразне, мазне.
Очима вид узму
те у мрак преточе.
И моћне и сочне.
Пред њима клечи, и газда и
просјак.
Узвишене, чедне, победнику
теже.
О, дивоте, живи
Божанске лепоте
Газелство набрече, мушкост раскомоте.
Гладна уста хране, мајчинством се бране.
Боје карамеле, брадавице медне.
Ретроград Венере, те небеске луде
вратиће те увек на изворе њене
без вина да пијан заспиш и не будиш.
Кад остариш једном за њим' ће да жудиш
И вазада их сањаш руку испружених
Зато се поклони пред њине слободе
испи и разгали од сјаја лепоте.
Милосно их љуби, данас, а и сутра
на грудима жене најлепша су јутра.

СМРТ ХАРМОНИЈЕ

Цвет је живот тек, са
осталим цветовима
један мали свет
на дрвету...

листови чувари
синови грана

Срж живота
стабло
из корена
рођено

Ако ишчупаш
корен
управо си
срушио
свет цветова.

И плод
нерођен!

ОДЈЕК

Кад преплачем дан
и сузе одјек
постану

самоћа је
уточиште
глуво

тад ноћ
нада се
сну на умору
да јави се

Испод нокта сам
отров сакрила
невидан

Да лек љубави
испијем са
звездама.

НОЋИ У АПРИЛУ

Вино замириса док ружичасте сенке
везу чипку свитку око нашег стола
моје очи смеђе гасе се у твојим
црним ко угљевље.

Две силе у мени бориле се кратко
памет и страст за власт
Глава среће нема и ту завилених
Лептирић се спусти од срца
кроз стомак до малића прста
жеља ме савлада и табани севну
тавану под гледак.

Пијанство је наше од вина и меда
ах, милошти слатка питкога опоја.
Е, знала сам, знала, да страст памет нема
замал' да утекнем, срећу да порекнем.

Стољњаком прекрисмо тела грешна своја.
Не то није шала, сад сам као нова.

Ах како су слатке ноћи у априлу
насладна и сјајна опет ћу ти дођем
оставићу памет ту вијугу ја' шта
нек преспава санак, док муња окреше
сва небеса наша.

МУЗИКА ЗА ПЛЕС

Одједном од никога, постао си, неко!
Кратак увод само, твога ока сјај!
По закону ритма, све у мени титра
Час споро, час хитро
Музика за плес!
Зенице се шире, не могу да се смире
и срце ми плеше, изашло из љуске
тражи твоје руке, по закону жеље
музика за плес, тражи твоје прсте!
Дај заплеси са мном, ти, очи у очи
Јер, ништа се само умирити неће...
сва сам попут трске коју ломи ветар
док музика свира, све ми се окреће
врти, се у глави, и нежно нариче
један плес са тобом
сад живота вредан
дај заплеси са мном
и ту је крај приче!
Док музика свира, гледај ме у очи
да запамтим само твога ока сјај!!!
И ништа се само умирити неће
ајд заплеси са мном и руку ми дај!

ИЗНЕНАДНО САПЛИТАЊЕ

Шетајући случајно
нагазила сам Љубав.
Штиклом једном
ко кашичицом
у мед.

Слатокоћа у устима
опија

Другом ципелом
на земљи стојим
и
нисам у раскораку

Ту сам када
ме оставиш саму.

Укус меда
и
Мирис земље
Састанак
за
Сан и Јаву.

КАЖЕМ ПЕСМА

Кажем песма, а
љубим те јаче
ћутиш оронуо
од старости сада
на уснама твојим
видим васкрснуће
док младост моја
ка старости пада.

Кажем живот, а
волим те јако
ко птица слободу
као жедан росу
док санак ми клизи
низ лице и тело
све ноћи без тебе
заврше на поду

Зато кажем љубав
до неба и назад
смејем се пркосу
на оштрици била.
С тобом грлим Сунце
узаврело
ко пучина небо
у сам освит зора.

АМАЈЛИЈА

Не крећи на пут без мене
ја сам твоја амајлија.

Распореди своје жеље
и у свакој мене утни

Ко у игрлу црвен конач
зарад среће, прот' урока

Гоблен ситан и два лика
живот златно платно шара.

Ти и ја смо два путника
писмо-глава, иста пара.

Не крећи на пут без мене
да не ману руке неке
ка твојему мушком врату.

Амајлију да урекне, и
ко после да се спасе.

ОСЛОБОЂЕНА

У облак скривена
Посматрам мали
Свет

Крилима птице
јутром
додирнух
шарену
лопту

Где кап росе
на руб травке
љуља се, и
прети
да се откине.

Сунце се огледа
у њој, и
мој одсјај
дарован ослобођењу.

НА КАПИЈИ ЗА РАЈ

Не можеш знати колико је дубоко
док не зарониш
у душу, воду, у мрак.
И док се будан ноћима бориш
препознаш смрти дах.
Стеже, гуши, режи ко звер
та љубав у теби свуд
Из срца колац извади сам
баш као да је трн
Стисни зубе без капи крви
док бол шиба ко прут.
Закопај прошлост и прекри плочом
све што ти заклања пут.
Сунце се рађа свакога јутра
очима врати сјај.
Видећеш мене истог тренутка
на капији за рај.

Цртице из биографије:

Слађана Стошић је рођена 1961. године у Кушиљеву, Општина Свилајнац, Србија, где је завршила и основну школу. Још као ученица пише поезију, касније ненамерна пауза, а онда поново креће последњих пет година са писањем. Поезију пише према тренутку, доживљеног и посматраног, више као забележени тренутак у мору времена.. Али тек сада објављује своју прву књигу песама. Веома радо учествује на књижевним конкурсима и манифестацијама. Објављује песме у зборницима и књижевним часописима. Заступљена је у многим таквим издањима. Мајка је два сина. Живи и ради у Пожаревцу.

Дар Ал Дарвисх нова визија у свету издаваштва
и превода

daraldarawesh@gmail.com

plovdiv
together
2019
EUROPEAN CAPITAL
OF CULTURE

